

'Ik denk dat we hier blijven...'

door Bart Oltmer

Verliefd op platbodems

Texaans paar overdonderd door warm onthaal bij skutsjesilen

STAVOREN, dinsdag
Ineens zaten twee Texanen op het wedstrijdwater tijdens het Friese skutsjesilen: Lizzy en Russell Robertson, een duitstype en een elektricien uit het plaatsje Humman dicht bij Houston.

Op YouTube hadden de Amerikanen ademloos gekoken hoe die „crazy Frisian guys“ over het water crossten met tentakels tussen ijsen. Dat moesten ze van dichtbij zien. Maar ze hadden niet gedacht het was zo dichtbij te kunnen meemaken. Giebreren moedden ze stille muscaven met een vortscakoppige, trillende skutsjebemanning. „Dat makéddn je niet“, zei Lizzy toen ze het aanhoort kring. „Onvoorstelbaar dat iedereen zo aardig is voor mensen die ze niet eens kennen. Dat hebben wij toch nooit niet meer.“ Ze legden enkele uren geleden per mail contact met de Nederlandse Kruisende Skutsjesilen (SKS), namen een briefje af van het spaarveld op en boekten een vliegticket. „Het eerste ticket werd geannuleerd door een foutje, dus moesten we nieuwe kopen. Dubbel zo duur, maar we zijn blij dat we toch hebben doorgezet.“

Volkslied

Al bij de aankomst van op Schiphol wisten ze dat het een goede beslissing was: „Ze versjeden ons dat Texanen een eigen volkslied hebben en een eigen vlag. Nou, dat bevalt ons Texanen wel. We like a rebel country!“

„Ze dachten dat ze een plekje zouden krijgen ergens op de jijk, tussen de rest van het publiek. En dat hadden ze al prachtig gevonden. Maar in plaats daarvan kregen de Texa-

nen plekje op het startschip, op meters afstand van de redmenaren tijdens de race. „Ik moet telkens mijn mond dichtdoen met mijn handen“, verzucht Lizzy, die doornaal verteld is geworden op platbodems. „Als ik het zou kunnen doen, ging ik er op een tijdje vrom.“

Hoeve men was aanvankelijk minder enthousiast, want als typische Texaan vreesde hij

afstand te moeten doen van zijn wapens als hij zou ontmoeten naar Europa. Hij klaarde hetzwaai op toen hij hoorde

dat dit geen probleem hoeft te zijn. „Jag je in Holland maar maal vijf wapens hebben als je een vergunning hebt.“ Nou,

dan voorde ik geen problemen!“

De Texanen mochten de wedstrijd bij Skutsjesilen van

dichtbij meemaken. Dat was het hoogtepunt, deden ze. 's Avonds besloeden ze samen te vreden het diner bij hotel Galamedamron in Kruisden. Weten zij veel dat dit moment de Friese taal ze 'n bootje het epicentrum is voor skutsjesilen: veel skutsjesilgen vertoelen en hereniden en herische schippers boorden er 'kantsoor'. De drie bootleiders de Texanen aan dek bij Jacob Rutman, niet alleen zoon van de beroemde schilder en veldtoer Jopie Rutman, maar tevens eigenaar van een skutsjesil. De Texanen mochten op hun knieën door de ruimen kramen van afgemerkte wedstrijdscapen en kregen uitleg hoe de Friese schippers vroeger hun koele bijen scherdelen, soms met een paar guinnes aan boord.

Horvostijger

Hetland oprakelou werden de Amerikanen toen restaurantmanager Michael Baxum hun aanbod om mee te komen op de Finseer aan boord van zijn schip. Michael Baxum is niet alleen een horvostijger, maar tevens skutsjesiler in hart en nieren.

Russels hoogtepunt kwam toen Michaels vader aanbodde niet alleen een set Texanen skutsjesil, maar tevens een van de hereniden wapensmeden van Nederland en een dougerveld Japan. Vanuit zijn wapenwinkel en werkplaats in het Friese dorpje Kruisden kansen niet alleen de mooiste jachtwapens, ook levent Baxum de startstraten die gebruikt worden bij het skutsjesilen. De oude kizing van Jordani was zelfs klaar bij de Friese wapensmed.

„Hij stuwde vol een vervoerwegtig naar Nederland met daarin een jachtgeweer en drie persoonslicten. Die drie mannen legerden degenen in het hotel Galamedamron, wachtend op de reparatie van dat geweer“, verteld Baxum sneller lachend.

„Ik denk dat we hier blijven“, stamtelde Russel toen hij dat hoorde. Vandaag vertrokken Lizzy en Russell weer per vliegticket naar Texas. Vanaf nu een inmiddels vertelvergenning hebben aangevraagd...